

«One for Sorrow»

Το «One for Sorrow» είναι το θεατρικό έργο της Κορνέλια Λιν που ανέβηκε από τη Θεατρική Ομάδα της Μαρίας Ιόλης Καρολίδου, στο Εγκώμιο Πολιτιστικό Κέντρο. Ανέβηκε και κατέβηκε, πρέπει να το πω τώρα, στην αρχή του σημειώματός μου, επειδή λυπάμαι για την κατάσταση στην οποία αυτοεγκλωβιστήκαμε, χορηγοί, καλλιτέχνες και θεατές, όταν οι πραγματικά αξίες θέασης και προσοχής παραγωγές αναγκάζονται να υπαρξουν μόνο για οκτώ (μαγικός πια αριθμός) παραστάσεις και στην όποια περίοδο τους τοποθετήσει η χορηγία.

Η συγκεκριμένη παράσταση παίχτηκε από τις 22 Δεκεμβρίου μέχρι τις 5 Ιανουαρίου, όταν, κατά την κυπριακή έκφραση, «ήταν αλλού ο νους μας», όταν οι κοινωνικοί αυτοαναγκασμοί της γιορτινής παράδοσης δεν αφήναν πολλά περιθώρια για θεατρικές αναζητήσεις. Κρίμα, επειδή παίχτηκε ένα έργο πυκνό σε σκέψεις, με σφαιρική παρουσίαση του θέματος που δυστυχώς όλο και πιο επίκαιρο γίνεται, με κείμενο που λειτουργεί ως ηθικό ερωτηματολόγιο για τον θεατή (κα ας μην υπεκφεύγουμε από τις ερωτήσεις του, κατηγορώντας το έργο για κοινό διδακτισμό ή για αισθητική ενός θεατρικού case study). Κρίμα, επειδή η σκηνοθέτιδα Μαρία Ιόλη Καρολίδου ανεβάζοντας ένα άλλο έργο της Κορνέλια Λιν, το «Λέλα και Συνεργάτες», έδωσε μια από τις καλύτερες (και λίγα λέω) παραστάσεις της προηγούμενης θεατρικής χρονιάς και φυσικό θα ήταν να αναμένουμε με μεγάλο ενδιαφέρον την επόμενη δουλειά της.

Όμως και λίγοι να είδαν την παράσταση, αυτή συνέβη, υλοποιήθηκε, ολοκληρώθηκε. Η Καρολίδου η ίδια μετάφρασε το κείμενο, όπως και το «Lela & Co» κι αυτό είναι σημαντικό για σκηνοθέτη που καταπάνεται μ' ένα τόσο «γλωσσικό» έργο, όπου ο λόγος του κάθε προσώπου, η

επιλογή λέξεων και εκφράσεων που χρησιμοποιεί ο κάθε χαρακτήρας, δηλώνουν την ηθική στάση, την πολιτική σκέψη, την προβαλλόμενη προς τα έξω εικόνα του, αλλά και το κρυμμένο βαθύτερο είναι του.

Ο τίτλος «One for Sorrow» είναι η αρχή αγγλικού παραδοσιακού νανουριόματος, όπου μετριούνται οι καρακάξες σαν οιωνοί κακού ή καλού «One for Sorrow, Two for Joy...». Η Έμα, μάνα και σύζυγος σε μια αρκετά διανοούμενη και αρκετά ευήμερουσα λονδρέζικη οικογένεια, έχει κρατήσει όχι απλά στη μνήμη, αλλά στην ενεργό ψυχολογία της, ένα επεισόδιο, όταν μια καρακάξα μπήκε στο δωμάτιο και πανικόβλητη, προκαλούσε τρόμο και αναστάτωση στο τακτοποιημένο και ασφαλές περιβάλλον του σπιτιού.

Τον λειτουργικό ρόλο του εισβολέα αναλαμβάνει τώρα ο Τζον, όταν έξω χαλάει ο κόσμος μετά από βομβιστική τρομοκρατική επίθεση εν εξελίξει, με όλο και αυξανόμενο αριθμό θυμάτων, με αγνοούμενους, με όμηρους. Η νεαρή φοιτήτρια Ίμοτζιν, η μεγαλύτερη από τις δύο κόρες, προσκαλεί στο σπίτι μέσω #opendoor ακτιβιστική πρωτοβουλία όποιον άγνωστο κινδυνεύει. Η συζήτηση που προηγείται εκφράζει την αμφιταλάντευση των γονέων μεταξύ του φόβου και της προοδευτικότητας, μεταξύ της κύριας μέριμνας να φροντίσουν για την ασφάλεια του «δικού τους» (σπιτιού, κράτους, πολιτισμού) και της διατήρησης της αυτοεικόνας ως «καλών ανθρώπων». Το ταλέντο της Άννας Γιαγκαώξ και του Δημήτρη Αντωνίου, η μεγάλη υποκριτική αντίληψή τους, αλλά και η προσοχή της Καρολίδου στις σημαντικές γλωσσικές λεπτομέρειες επιτρέπουν να αποφευχθεί ο κίνδυνος διδακτισμού που υποβόσκει στην αρχή του κειμένου. Η εμφάνιση του Αγνώστου βάζει σε περαιτέρω δοκιμασία την πολιτική ορθότητα των «από μέσων».

Η Καρολίδου και ο Αντρέας Κουτσόφτας δεν δίνουν

στον νεοφερμένο απτά χαρακτηριστικά ξένου, η εικόνα δημιουργείται από τις αντιδράσεις των άλλων, από τις ερωτήσεις τους για το πού γεννήθηκε (κάπως brown για Άγγλος;), από την άνοδο της ανασφάλειάς τους, όταν ο νεαρός αρνείται να πει κρασί (μουσουλμάνος; «δηλαδή», τρομοκράτης;), από την άρνησή του να βγάλει το σακάκι (βομβιστής;). Ο ήρωας του Κουτσόφτα αρνείται να παίξει το παιχνίδι της τεχνητής θालπωρίας που του προτείνουν. Ο ηθοποιός θα παραμένει αινιγματικός, αφήνοντας τους θεατές να μοιράζονται, αν το επιλέγουν, τις υποψίες.

Η ατμόσφαιρα του φόβου πυκνώνει. Το ηχητικό τοπίο της Χριστίνας Γεωργίου υπενθυμίζει συνεχώς την καταστροφή που

που περνά από τις σθόνες.

Οι ρόλοι των θυγατέρων είναι η πρωτοτυπία του έργου της Λιν. Η έφηβη Χλόη εκδηλώνει (και η νεαρή Θέκλα Φλουρή αποδίδει) το σύνδρομο σύγχυσης της εικονικής πραγματικότητας με τη ζωή, την εξτάρουν οι αριθμοί των θυμάτων, το ψυχολογικό της μπέρδεμα πηγάζει από γενική επαναστατικότητα και συναισθηματική αναπηρία. Η ιδεαλίστρια και ρομαντική Ίμοτζιν έχει άλλο όραμα για τον κόσμο, στον οποίο αυτό το απαλλαγμένο από φόβο, καχυποψία, μισαλλοδοξία come to me είναι η ουσία. Η Άντρια Ζένιου είναι ηθοποιός που παίρνει ρίσκα και αντιμετωπίζει άφοβα τις προκλήσεις. Ευτυχώς της δίνονται ευκαιρίες καλών ρόλων.

Το κείμενο της Λιν απλά αρθρώνει τις ερωτήσεις που

συντελείται στους δρόμους, οι μεταφορικοί καπνοί εισβάλλουν στο σπίτι που στο σκηνικό της Ελένης Ιωάννου θυμίζει υπόγειο καταφύγιο. Οι εικόνες βίας του video project της μικρής κόρης χρησιμοποιούνται στην παράσταση ως υπονόμηση της ασφάλειας του σπιτιού, της ψευδαίσθησης της πιθανότητας να μείνει κάποιος εκτός. Εξ ου και η One for Sorrow καρακάξα

απαιτούν να ξεκαθαρίσουμε τι νιώθουμε και τι σκεφτόμαστε για τα πιο καυτά θέματα της πραγματικότητας. Η κοινωνική ευαισθησία που διακρίνεται στις επιλογές της Μαρίας Ιόλης Καρολίδου υλοποιείται στο τελικό σκηνικό προϊόν που παρουσιάζει.

** Η παραγωγή ανακοίνωσε επιπλέον παραστάσεις για τις 12 & 13 Ιανουαρίου.*